

Εκείνο που θα μάς βγάλει σήμερα από τον βούρκο που κυλούμαστε είναι η Αλήθεια, η όμη, η φαρμακερή, η παρόμοια με πυρωμένο σίδερο Αλήθεια. Το βιβλίο του Ραμάν θάβει το πυρωμένο σίδερο που θα κάψει τα σάπια κρέατα, τα παλιά, για να μπορέσουν έτσι να γεννηθούν στον καθαρισμένο πιά τόπο τα γερά, τα καινούρια. Πώς τέτια ευεργετική επίδραση στη Ρωμική ζωή θάχει το βιβλίο του Ραμάν, θα το δείτε άμεσα στο άλλο φύλλο του Νουμάν που θαρχήσουμε να δημοσιεύουμε, σε τρία τέσσαρα φύλλα στη σειρά, το πρώτο κεφάλαιό του, την «Πηγή του Κακού».

Σήμερα για δείγμα σάς δίνουμε ένα κομμάτι από την εισαγωγή του βιβλίου. Αυτό.

«Ακούοντας από μικρούς και τρανούς, από πατριώτες και ξένους, από φίλους κ' έχθρους, πως στα όγδόντα χρόνια το Κράτος έχασε το χαρακτήρα του κι ότι η πανθομολογούμενη κακοδαιμονία είναι τρανή απόδειξη ενός μεγάλου ξεπεσμού, έζητησα να μάθω το ριζικό αίτιο της κακορριζικίας.

«Υπάρχουν πολλοί που βρίσκουν αίτιο μοναδικό του κακού, την αυτοδιοίκηση. Και λένε πολύ σωστά — ότι ο λαός ήταν ανίκανος ν' αυτοδιοικηθῇ, διότι συνειθισμένος τόσους αιώνες να τον κυβερνούν είχε αποκτήσει έμφυτη την ανάγκη της κηδεμονίας. Ρεαλιστότατα η αυτοδιοίκηση είναι το αίτιο του κακού που φαίνεται άμεσα. Ποιά όμως αίτιο μάς έσπρωξε στην Αυτοδιοίκηση; Να τί πρέπει να φανερωθῇ τώρα που ο κόμπος έφτασε στο χτένι κ' έσήμανε η ώρα να είπωθῇ coram populo, πως οι Νεοέλληνες όγδόντα χρόνια καρκινοβόησαν και από σκληροί καταχτηται της Ελευθερίας, κατάντησαν συνταγματικοί ραγιαδες άναξιοι της ζωής.

«Η μελέτη σιγά σιγά μου έφανερωσε τα έμμεσα κι άμεσα επεκόλουθα της αποσυνθετικής ικανότητας ενός πνεύματος που αντιμάχεται το ζωντανό κι ωφέλιμο πνεύμα.

«Κ' έτσι έβεβαιώθηκα ότι αν καταντήσαμε ραγιαδες έλευθεριάζοντες το χρωστούμε στην κατφρόνια του ζωντανού (έγώ) της Ρωμης σύνης και την προσκόλληση μας σε δασκαλοπαρασκευασμένη Έλληνοπρέπεια...»

ΚΕΙΝΟ

που κατάρρε ο κ. Λεβίδης να διώξει από την Αθήνα τον κ. Μπενή-Ψάλτη, δεν είναι μικρό πράμα. Ο ευυνειδητος αυτός υπάλληλος και στην υπόθε-

ση της «Ορέστειας» και στην καταδίωξη των παταβουργάφων και σε κάθε περίπτωση έδειξε πως κατάλαβαίνε τί θα πει καθήκον» και πως ο Νόμος γίνεται σεβαστός. Με τέτια, βέβαια, μεγάλα έλαττώματα, δεν έπρεπε ούτε στιγμή να μένει στην Αθήνα κι απορούσαμε πως οι άλλοι οι ύπουργοι της Δικαιοσύνης δεν είχαν το κουράγιο να τότε βγάλουνε από τη ράχη μας.

Μά να που ήρθε ο Ηρακλής, ο κ. Λεβίδης, και τα κατάρρε μια χαρά. «Όσοι μάλιστα ευτυχίσαστε να διαβάσετε και τον «Χρόνο» της περασμένης Τρίτης που μάς αποκάλυπτε τους σπουδαίους λόγους που ανάγκασαν τον κ. ύπουργό να μεταθέσει τον κ. εισαγγελέα, θα είδατε πως για να μείνει κανένας υπάλληλος έδω πρέπει πρώτα κι αρχής να δουλεύει κομματικά τον κ. ύποκρο κ' ύστερα να κοιτάζει το καθήκον του.

Ο κ. Μπενή Ψάλτης δεν τόκανε αυτό, και πολύ καλά έκανε ο κ. Λεβίδης που τον μετέθεσε. Δεν ήταν δε και κακή ανάγκη να κορορευτεί και να πει πως το πετσί του είναι χοντρό και δεν τρώγεται από Μπενή-Ψάλτηδες.

Αυτό το ξέραμε και δίχως να μάς το πει «Ανθρωποι χοντρόπετσοι σαν και λόγου του δεν τρώγονται. Οι τέτιοι τρώνε κι όλο τρώνε την πατρίδα και χορτασμό δεν έχουνε.

ΛΙΑΒΑΣΑΜΕ

και μάς την αναφορά πούκανε ο κ. Τσαγγάρης για τα λαχεία του Στόλου και θακρύσαμε. Τέτια πράματα δεν πρέπει να δημοσιεύονται στις έφημερίδες: κάνουν κακό: μπορεί στά καλά καθούμενα να πάθει και κανένας από την συγκίνηση.

Και για να μάς πιστέψετε, διαβάστε το συγκινητικώτατο αυτό κομμάτι από την αναφορά του:

«Εκπληρών το καθήκον μου ως πολίτης Έλλην και έπιθυμώ αναλόγως των δυνάμεων μου να ύπηρετήσω την πατρίδα... σάς παρακαλώ να μου παραχωρήσετε το μονοπώλιον των λαχείων του στόλου και να μου δώσετε για προμήθεια άντι των 10 ο)ο που άπεφάσισε η Βουλή, μονάχα 12 1)2 στά ο)ο

Αυτό λέγεται πατριωτισμός! Να δέχεσαι και 2 1)2 στά ο)ο παραπάνω. Οι έφημερίδες έθαύμασαν την γενναιοδωρία του άνδρος και δεν έχουν άδικο. Φαντασθήτε όμως πόσο μεγαλυτερος εθνικός ευεργέ-

νισμένο να της τρίψει τη μούρη.

Ο κ. Σκιας έχει πολλά χαρίσματα. Δεν είναι μόνο άστειος. Είναι άκόμα προικισμένος με το χάρισμα του παρατηρητικού σε βαθμό όχι συνήθισμένο. Και σε μελέτες σαν κι αυτήν που καταπιόστηκε, μεγάλη σημασία έχει το παρατηρητικό, κι αυτός δά είναι ένας από τους πιο σπουδαίους λόγους που τόσο πέτυχε. Μήπως νομίζετε ότι κανένας μπορούσε να κάνει την ην ανακάλυψη έκανε ο κ. Σκιας και να βρεί πως η καθαρεύουσα είναι «μία των διαλέκτων της Έλληνικής γλώσσας και δη η επικρατεστέρα»;

Θά ρωτήσετε, όσοι δεν έχετε το χάρισμα του παρατηρητικού, ποία καθαρεύουσα είναι αυτή η διάλεκτος και δη η επικρατεστέρα; Είναι η καθαρεύουσα, καθώς την έγραφε ο Βαλέττας λ. χ., * είναι η καθαρεύουσα που διαβάζουμε στις περισσότερες μελέτες τις δημοσιευμένες στο περιοδικό «του έν Κ]πόλει Έλληνικού φιλολογικού Συλλόγου», είναι η καθαρεύουσα του Ελ. Αζώπιου, * του Κλ.

* κοίτα ο Σωκράτης και τα καθ' ήμας.

** κοίτα λ. χ. τα Πηλαιοί και Νέοι.

της θανάδειχνότανε ο κ. Τσαγγάρης αν αποφάσιζε να κρατήσει για λογαριασμό του όλους τους παράδες του Λαχείου και να δώσει 12 1)2 στά ο)ο για το ταμείο του Στόλου.

Τέτιες όμως θυσίες δεν μπορείς να τις ζητήσεις, γιατί καλός ο πατριωτισμός, μά δεν πρέπει να μείνει κανένας και δίχως πονέμισο!

ΜΙΑ ΚΑΛΗ

πιανίστρα μάς ήρθε απ' τη Βιέννα, η κ. Τουλία Παπαμόσχου. Δέκα χρόνια κάθισε τη Βιέννα κ' έσπούδασε μουσική κι όταν δώ και τέσσαρα χρόνια έδωσ' εξετάσεις, πήρε απ' την Αυστριακή Κυβέρνηση δίπλωμα δασκάλας της Μουσικής με τον βαθμόν Άριστα και για την μεγάλη τέχνη της και για την σημαντική μελέτη της για το «Νεοελληνικό τραγούδι».

Η κ. Παπαμόσχου τάποφάσισε να μείνει στην πόλη μας και να δώσει μαθήματα πιάνου. Έλπίζουμε να την ύποστηρίζουνε όσα σπίτια καταλαβαίνουσιν από μουσική, αν και το Όδαίο μας μπορούσε από την πρώτη στιγμή να ζητήσει τη συνεργασία της. Μια τόσο γερά μερφωμένη καλλιτέχινδα δεν έπρεπε να την αφήσει να του ξεφύγει.

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Της καρδιάς μου τον καθρό ουρανό, καταχνιά έπλάκωσε. Μαυρίζει η πρώτη άγνότη της, από τα πυκνά του έρωτα σύμφερα που ξεπλώνονται στον ούρανό της και σφιχτά την άγκυλιάζουν.

Χαιρετίζει τα στήθη μου τα λευκά πουλί, και το θωρώ να πετάει μακριά, μακριά. Διωγμένο από τον καινούργιο της καρδιάς άρέντη, άλλου πάει να κτίση φωλιά τον.

Φέρτε μου έλυσίδες νάν το κρατήσω το χρυσό μου, νάν το σφιχτοδέσω, να πνίξω του έρωτα τη φωνή.

Α! Όχι.

Μέσα στις άστραπες τη λάμψη που χύνεται στο μαυρισμένο ούρανό, θωρώ μια πανώργια κοπέλλα να ξεπροβάλλη. Με το χαμόγελο στο τρανταφυλλένιο της στόμα, με τα μάτια γεμάτα καλωσύνη, σκορπίζει στις άγαπημένους της τη χαρά.

Πίσω της σέρνει πλήθος άπειρο.

Προχωρεί. Έρχεται κοντά μου. Πέφτω στην άγκυλιά της κ' έκείνη μέσα στα στήθια της με σφίγγει. Καί-δεύω τα δλόμαυρα μαλλιά της που λάμπουνε στο γλγγορο φτερούγιμα της άστραπης. Ω γλύκα!

Και με της θύελλας το βογγητό που συνταράζει το μελαγχολικό άγέρε, λές και ανακατώνεται το άπαλό ψιθύρισμα των φιλημάτων μας.

Ραγκαβή, είναι του Δ. Βερναρδάκη η καθαρεύουσα, η μήπως είναι του Ν. Σαρίπολου και του Θ. Άφεντούλη. η μήπως η καθαρεύουσα του Πολυλά που διαβάζουμε στην «εισαγωγή του Άλφειου» η νάναι η καθαρεύουσα «η έξισου άπέχουσα και της αρχαίας και της λεγομένης δημώδους» του «πρός διάδοσιν άνωφελών βιβλίων Συλλόγου»; Άραγε νάναι του Κοραή η καθαρεύουσα, η μήπως είναι η καθαρεύουσα του κ. Φλογατήρη, και Ηρ. Βασιάδης; Είναι του Μάρκου Ρενιέρη η καθαρεύουσα που άγραφε στα 1840*** η αυτή που άγραφε στα 1860****;

Η καθαρεύουσα, η επικρατεστέρα των διαλέκτων της Έλληνικής γλώσσας, έχει τη δοτική, τα βώ (ρούς), νώ (νούς) ούσι (ών), ρήτορσι, ταχύτισσι, μνηστῆρσι, πατράσι, θυγατράσι, φάσι μάσι ράσι, η μήπως η δοτική δεν είναι της καθαρεύουσας στοιχείο;

(άκολουθε)

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

* σελ. 129

** σελ. 129

*** κοίτα Δοκίμιον Ιστορίας της Φιλοσοφίας.

**** Περί Βλοσσίου και Διοφάνους.

Μά πρὶν εἶσαι σὺ, ὦ θεά, ποῦ μ' ἐμάγεψες μετ' τὴ χάρι
σου καὶ τὴν ὡμορφιά;

— Ἀκολούθα με στὰ ἐνδομένα τῆς ζωῆς λειδάδια.
Τῆς Εὐτυχίας σκλάβος πάντα νῆσαι.

— Πλουσιὰ σκλαβιά!

ΔΟΞΕΓΓΡΙΝ

ΕΥΠΝΑ ΡΩΜΗ

ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ *

(Συνέχεια)

Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν καταλαβαίνει πῶς ἔχει τῆς
πλάταις γαλαί, πῶς ἔχει συντρόφους, ἔχει καὶ καρ-
διά, καὶ ξέφυγος καὶ ἄν ἦναι.

Ἄν τύχη καὶ εἶναι καὶ ἀντρεπωμένος, γίνεται
περισσότερο ἀκόμα, γιατί λογαριάζει καὶ τοὺς συν-
τρόφους του.

Καμπουσιὰς φορεῖς ὅμως, εἶναι καὶ δουλειαίς,
ποῦ ἕνας καὶ δύο καὶ τρεῖς δὲ μποροῦν νὰ τῆς κάνουν,
γιατὶ χρειάζονται πολλοί.

Γιὰ νὰ σηκωθοῦνε χίλιας ἐκκλησίαι, μήτε ἕνας,
μήτε δύο, μήτε τρεῖς μποροῦνε νὰ τῆς σηκώσουνε,
μὰ οἱ πολλοὶ τῆς σηκώνουν α' εὐκολία.

Ὅπου φτυοῦνε πολλοὶ, κινεῖται ποτάμι, καὶ ὅπου
φτυε ἕνας, ξεραίνεται.

Μετ' ὅτ' νὰ εἰμαστε σκρόπιοι καὶ χωριστά, ἕνας
ἕνας, καμμιὰ ἀπὸ αὐταῖς τῆς δουλειαίς δὲν μπορεῖ
νὰ γίνη, καὶ ἔτσι εἶναι οὕλα τὰ πράγματα τῆς πα-
τρίδας.

Εἶναι μεγάλα καὶ βαρεῖα. Κανεὶς μονάχος του
δὲν μπορεῖ νὰ τῶν βάνη πλάτη.

Ἐνας κοῦκος δὲν φέρει τὴν ἄνοιξιν.

Μαζεμένοι δὲ βρισκόμαστε ποτέ, καὶ ἔτσι, μετ'
αὐτὸν τὸν τρόπο, οὔτε μεῖς, οὔτε ἡ πατρίδα θὰ
πᾶη μπροστὰ.

Ὅ,τι κάνουν οἱ γονεῖς μας στὴν Ἐπανάστασι,
τὸ κάνουν γιατί ἤσαν οὕλοι ἐνωμένοι, ἤσαν ἕνα
πράγμα. Ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι καὶ ἐδόθη, ποῦ σκρο-
πίσαμε, τίποτα δὲν κάνουμε, καὶ οὐλο ξεπέφτοντας
πάμε.

Εἰμαστε, κείνον τὸν καιρὸ, οἱ πρῶτοι καὶ τώρα
εἰμαστε οἱ ὕστεροί.

Κείνον τὸν καλὸν καιρὸν τῶν γονέων μας, καθέ-
νας εἶχε τὸ συνάρι του, καὶ ἤτανε ἕνα μετ' ὅτ' συνάρι
του, εἶχε τὸ χωριὸ του, καὶ ἤτανε ἕνα μετ' ὅτ' ἐπαρ-
χία του, εἶχε τὸ βιλκέτι του, καὶ ἤτανε ἕνα μετ' ὅτ'
Βιλαέτι του, καὶ τὰ Βιλαέτια μαζὺ ἤσαν ἡ πα-
τρίδα. Κινιότανε ἡ πατρίδα, καὶ πίσω τῆς βρισκόν-
σαν τὰ Βιλαέτια, παραπίσω ἡ Ἐπαρχία. καὶ ἡ ἀ-
κόμη πλεὺς πίσω τὰ χωριά καὶ οἱ χωρικοί. Οὕλοι οἱ
Ἕλληνες στὸ ποδάρι βρισκόντανε. Μὲ τοῦτον τὸν
τρόπο, κάνουν ἡ δὲν κάνουν δουλειά:

Τώρα, καθὼς εἰμαστε, τί δουλειὰ μποροῦμε νὰ
κάνουμε μαζὺ, ποῦ ὁ ἕνας πᾶει τὴ μιὰ μεριά καὶ ὁ
ἄλλος τὴν ἄλλη, καὶ τὸν ἴδιο δρόμο ποτέ μας δὲν
πάμε;

Ἀνίσως τὸ ἐν' ἄλλοι τραβᾶει, καὶ τ' ἄλλο πᾶει
κόντρα, μπορεῖ νὰ πᾶη μπροστὰ τ' ἑαυτῶν;

Ὅπου εἶναι ἡ διαίρεσις, εἶναι καὶ ἡ κατάρα τοῦ
Θεοῦ, καὶ μαζὺ μετ' ὅτ' κατὰ ἐρχεται καὶ ἡ κατα-
στροφή.

Μετ' ὅτ' ὁμόνοια ἀρχινεῖ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ
καὶ ἡ εὐτυχία.

Γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς στὰ μεγάλα, χρειάζεται
ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ μικρά.

Γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν ὁμόνοια πρέπει ν' ἀρχί-
σωμε ἀπὸ τὴν ἑνωσι, καὶ νὰ κάνουμε καλὴ ἀρχὴ ἀπὸ
τοῦτα, ποῦ γράφω, καὶ σ' αὐτὰ ἀπάνω νὰ γένη ἡ
ἑνωσι.

Ὅσοι τὸ λοιπὸν τὰ βροῦνε ὀρθὰ καὶ σωστά, αὐτὰ
ποῦ γράφω, ἄς ἐνωθοῦνε ἀναμεταξύ τους, καὶ ποῦ
βρίσκονται, καὶ ὅταν γίνουν δέκα τ' ὀλιγώτερο,
φτιάχνει Σύλλογο, ποῦ θὰ εἰπῇ, μιὰ Συντροφιά, καὶ
στὲλνουν ἕνα γράμμα, καὶ λένε, πῶς κάνουν τὸ Σύλ-
λογό τους, καὶ εἶναι μέσα ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε, τὰ
ὀνόματά τους.

Ἀνίσωσά καὶ δὲν μπορέσουνε νὰ φτιάσουν σύλ-

λογο, ἄς κάνουν, ὅσοι εἶναι τῆς ἴδιας τέχνης, τὸ
συνάρι τους, ὡς καθὼς πρῶτα, τὸν καλὸ τὸν καιρὸ,
οἱ γονεῖς μας εἶχανε τὰ συνάρια τους, ποῦ μεῖς,
γιὰ τὸ κακό μας, τ' ἄφησαμε τώρα.

Οἱ Σύλλογοι εἶναι πάντα καλλίτεροι ἀπὸ τὰ συ-
νάρια, γιατί μπαίνουνε μέσα καὶ ἄλλοι ποῦ δὲν ἔ-
χουν τὴν ἴδια τέχνη. Μὰ πάλι καλλίτερα εἶναι νὰ
γίνη καὶ συνάρι, παρὰ νὰ μὴ γίνη τίποτα, γιατί
καὶ τὸ συνάρι εἶναι ἑνωσι, καὶ ἐμεῖς τὴν ἑνωσι θέ-
λουμε, γιὰ νὰ λείψῃ ἡ διαίρεσις.

Χρέος τῶ συντρόφων εἶναι, νὰ ζοῦνε ἀγαπημέ-
νοι ἀναμεταξύ τους, σὰν ἀδέρφια. Ἀδέρφια θὰ λέ-
γωνται καὶ ἀδέρφια θὰ ἦναι.

Κάθε ἀδερφὸς ἔχει χρέος νὰ βοηθήσῃ, σ' ὅ-
τι μπορεῖ, τὸν ἀδερφὸ του, μὰ στὸ δίκιο του ἀπάνω,
καὶ ὅχι καὶ στὸ ἀδίκιο, γιατί τὴν ἑνωσι τὴν κά-
νουμε γιὰ καλὸ καὶ ὅχι γιὰ κακό.

Χρέος τους εἶναι ἀκόμη νὰ κάνουν καὶ ἄλλους
ἀδερφούς, γιὰ νὰ γίνουμε πολλοί, καὶ γιὰ νὰ με-
γαλώσῃ καὶ ἡ δύναμις μας.

Μὰ μετ' ὅτ' καλὸ καὶ ὅχι μετ' ὅτ' κακό.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ Ἅγιοι
αὐτοῦ Ἀπόστολοι κανέναν δὲ πειράξαν, κανέναν
κακὸ δὲν ἐκάναν, καὶ κείνους ἀκόμη, ποῦ τοὺς κά-
νανε κακὸ, δὲν τοὺς ξεσινερίζονταν. Ὁ ἴδιος ὁ Χρι-
στος ἐσταυρώθη καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι πάθαν τὰ
τόσα μαρτύρια. Μὰ οὕλα τὰ ὑποφέρανε, καὶ ἴσα ἴσα
γιὰ τοῦτο, γιατί οὕλα τὰ ὑποφέρανε μετ' ὑπομονή,
σταθήκανε ἀξιοί, καὶ οὕλον τὸν κόσμον τὸν πῆραν
μετ' ὅτ' μέρος τους, καὶ οὕλοι πιστέψανε, ὡς τὸ τέλος,
πῶς ὁ ἀληθεύς Θεὸς δὲν εἶναι τὰ εἰδῶλα, μὰ
κείνος ποῦ προσκυνᾶμε τώρα οὕλοι οἱ Χριστιανοί.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς.

Κανένα νὰ μὴ βιάσουμε, οὐλοῦντες νὰ τρα-
ζοῦμε νὰ τοὺς κάνουμε ἀδερφούς, πείθοντάς τους,
πῶς κείνα ποῦ φρονούμε εἶνε καλὰ καὶ γιὰ τὴν
Πατρίδα καὶ γιὰ μᾶς οὕλους.

Γιὰ τὸν ἴδιον τὸν σκοπὸ θὰ βροῦνε καὶ τρεῖς
Ἐφημερίδες, καὶ θὰ γράφουνε κάθε ἡμέρα τὰ ὅσα
κακὰ γίνονται, καὶ θὰ ἀποδειχθῇ, πῶς τὰ κακὰ
αὐτὰ δὲν θὰ γινόντανε, ἀνίσωσά καὶ εἰμαστε ἐνω-
μένοι, καὶ ἀνίσωσά δὲν εἶχαμε, στὸ κεφάλι μας ἄ-
πάνω, τὸ Ρουσφέτι καὶ τὴ Βουλὴ μαζὺ νὰ μᾶς
κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Καὶ ἡ τρεῖς Ἐφημερίδες θὰ ὑπερασπίζονται τοὺς
ἀδερφούς στὸ δίκιο τους, ἀνίσωσά καὶ κανέναν, ἡ
καμμιὰ ἀρχή, τοὺς ἐδικήσῃ, καὶ θὰ στὲλνονται,
χάρισμα, στοὺς ἀδερφούς, νὰ τῆς διαβάσουν οἱ ἴδιοι,
καὶ νὰ κάνουν καὶ ἄλλους ἀδερφούς.

Τὸ ἐξοδὸ τῶν Ἐφημερίδων εἶναι μεγάλο καὶ
βαρὺ, γιατί ἐμένα, ποῦ δὲν ἔχω πολλὴ κατάρτασι,
καὶ ποῦ ἔχω καὶ δέκα παιδιὰ ν' ἀναστήσω. Μὰ τι
νὰ κάμω, τὰ πῆρα ἀπάνω μου, πρῶτα καὶ ἀρχῆς,
γιὰ νὰ δώσω τὸ καλὸ παράδειγμα, καὶ δεῦτερα,
γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ κανεὶς νὰ εἰπῇ, πῶς καὶ τούτῃ
ἡ δουλειὰ εἶναι γιὰ τὸ πᾶν, ὡς καθὼς ἡ ἄλ-
λαις δουλειαῖς ποῦ γίνονται τώρα.

Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ εἰπῇ, πῶς ἡ ἑνωσι, ποῦ
προτείνω, εἶναι κακὸ πρᾶγμα.

Ἡ ἑνωσις πάντα καλὴ εἶναι, καὶ κείνοι, ποῦ
θὰ μποῦνε μέσα, ὅχι μόνον δὲ θὰ ἦναι ζημιωμένοι,
παρὰ καὶ θὰ ὠφεληθοῦνε, γιατί θὰ πᾶν ἡ ὁγ-
τρητα, ποῦ ἔχουν ἀναμεταξύ τους, καὶ θὰ ζοῦνε
καὶ τῆς τρεῖς Ἐφημερίδες νὰ τοὺς ὑπερασπίζονται.

Ἄς κάνουμε, τὸ λοιπὸν, οὕλοι τὸ σταυρὸ μας,
καὶ ὁμπρός.

Μὴ φοβηθοῦμε, ἀνίσως καὶ βρεθοῦμε λίγοι στὴν
ἀρχή, καλλίτερα λίγοι καὶ ἐνωμένοι, παρὰ πολλοὶ καὶ
σκρόπιοι, ἕνας ἕνας.

Ἀπὸ λίγοι θὰ γίνουμε πολλοί, μετ' ὅτ' δύναμι
τοῦ Θεοῦ, θὰ γίνουμε οἱ περισσότεροι, καὶ τότε ἐμᾶς
θὰ περάσῃ, καὶ ὅχι κεινῶνε, ποῦ θὰ ἦναι οἱ λιγώ-
τεροι. Κι' ὡς τὸ τέλος, καὶ αὐτοὶ μετ' ὅτ' μέρος μας
θ' ἀρθοῦνε.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει:

Κεὶ ποῦ δύο, ἡ τρεῖς συναχθοῦνε στὸ ὄνομα
μου, ἐκεῖ εἰμαι καὶ ἐγὼ ἀναμεσὸς τους.

Κι' ὅταν ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Χρειάζεται μοναχὰ νὰ συναχτοῦμε στ' ὄνομα
του, ποῦ θὰ εἰπῇ γιὰ τὸ καλὸ, καὶ ὅχι γιὰ τὸ κακό,
γιατ' ὁ Θεὸς εἶναι τὸ καλὸ καὶ ὅχι τὸ κακό.

Μακριὰ τὸ λοιπὸν ἀπὸ ἀδικίας καὶ παρανομίας.
Μακριὰ ἀπὸ παρακοῇ τοὺς νόμους καὶ στὴν
ἐξουσία.

Ὡς ποῦ ν' ἀλλάξουμε τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀρ-
χάς, τοῦ τώρα ἔχομε. πρέπει νὰ τῆς ὑπακούωμε.
Ἀλλοιῶτα δὲ θάχομε μήτε νόμους μήτε ἀρχάς,
καὶ θὰ πέσουμε σὲ ἀναρχία ποῦ εἶναι μεγαλεῖτερο
κακό.

Μακριὰ ἀπὸ στάσεις καὶ ἐπαναστάσεις, γιατί καὶ
τῆς δυὸ φορὰς ποῦ τῆς δοκιμάσαμε, στὰ σαράντα
τρία καὶ στὰ ἑξήντα δύο, καὶ τῆς δυὸ χειρότερη βρε-
θήκαμε.

Μακριὰ ἀπὸ συνωμοσίας.

Οὕλα τοῦτα εἶναι ἔργα τοῦ Διαβόλου, ποῦ
μποροῦνε νὰ μᾶς φέρουν σὲ διαίρεσεις καὶ ἐμφυλίου
πολέμους, χωρὶς ὠφέλεια.

Μὲ τὸ καλὸ καὶ μετ' ὅτ' λόγο, νὰ ἐλπίζουμε, πῶς,
μετ' ὅτ' δύναμι τοῦ Θεοῦ, θ' ἀξιοιοῦμε νὰ ξεφορτω-
θοῦμε αὐτὸ τὸ φράγκικο Σύνταγμα, καὶ νὰ πάρουμε
τὸ δικό μας τὸ Πολίτευμα, τὸ Ἑλληνικόν, ὡς καθὼς
τὸ εἶχανε οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες οἱ προπάτορές μας,
ποῦ νὰ ταιριάζῃ καὶ σ' ἐμᾶς, ὡς καθὼς ταιριάζε
καὶ σ' ἐκείνους, ποῦ ἤσαν Ἕλληνες σὰν καὶ ἐμᾶς.

Εἰμαι γέρος, καὶ ἀνίσως ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω λίγα
χρόνια ἀκόμη, εἶναι γιὰ ν' ἀξιοιωθῶ νὰ ἰδῶ τὴν Πα-
τρίδα εὐτυχισμένη.

Μ' Ἑλληνικὸ Πολίτευμα, στερεωμένο σὲ τρεῖς κο-
λώνας.

Πρῶτα, ὁ Βασιλεὺς.

Δεύτερα, ἡ Βουλὴ.

Τρίτα, τὰ ἐπαρχιακὰ Συμβούλια, γιὰ νὰ δυνά-
μωσουν ἡ ἐπαρχία, καὶ γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ μήτε ὁ
Βασιλεὺς ὅ,τι θέλει, μήτε ἡ βουλὴ.

Καὶ μετ' ὅτ' Συμβούλιον τοῦ Βασιλεῖ, γιὰ νὰ μὴν
κάνουν οἱ ὑπουργοὶ ὅ,τι θέλουν.

Ἀμήν.

Ἰούλιος 1881.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΥΝΗΛΙΩΤΑΚΗΣ

Πρ. Ὑπουργός

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ *

ΔΑΣΗ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΡΙΑ

Ἡ Ὀξυά, τὸ βουνὸ ποῦ λέγαμε, ὀνομάσθη ἔτσι
ἀπὸ τὴς ἐξέως ποῦ ἔχει στὴν κορυφὴν του. Μεγάλον
δάσος ἀπὸ ὀξυές ἔχει ὁ Κίσσαβος, ἀλλὰ καὶ ὁ Πίν-
δος ἔχει.

Τὰ ἔλατα ὅμως καὶ τὰ πεύκα εἶναι τὰ κυριώ-
τερα δένδρα τῆς Ἑλλάδας, καὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα
δένδρα. Ἀπὸ τὰ καρπερὰ δένδρα ἐλιές καὶ συκιές ἔ-
χει περισσότερα ἡ Ἑλλάδα.

Ὅπως κατ' ἐξοχὴν ἄλλοι τὸν ἵππον ἀπὸ τὰ ζῶα
λέει ὁ Ῥωμαῖος, ἔτσι καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῆς δρυὸς
κατ' ἐξοχὴν δένδρα τὰ ὀνόμασε.

Πιρναρία καὶ καστανιές καὶ ἀριές, ἔρχονται ἔ-
πειτα. Στὴν Αἰγιαλεία βλέπει κανεὶς σειρὰς ἀπὸ νεο-
φύτευτα κυπαρισσάκια, ἐνῶ στὸ τούρκικο οἱ πένθι-
μοι καὶ μαῦροι παλαιοὶ κυπαρισσῶνες δείχνουν τὰ
νεκροταφεῖα τῶν Μωαμεθανῶν κάθε λίγο λίγο. Ὁ
Ταύγετος, ποῦ εἶναι στὸ νότον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ
ὁ Γράμμος, ποῦ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βορειότερα βουνὰ
του, εἶναι πευκοφυτεμένα.

Καὶ ἡ Ἀττικὴ μας ὅλη πευκοφορεῖ.

Κεφαλὰρι λένε τὸ δάσος ποῦ πρᾶσινίζει ἀπὸ
πάνω ἀπ' τὸ χωριὸ ἢ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὰ χωράφια
τοῦ χωριοῦ. Εἶναι τὸ ἱερὸ καὶ ἄθικτον δάσος, τὸ ἄλ-
λος τῆς νέας Ἑλλάδας. Αὐτὸ φυλάει τὴν περιουσία
καὶ τὴν ζωὴν τῶν χωρικῶν ἐμποδίζοντας τὸν χειμῶνα
νὰ δημιουργηθοῦνε ῥέματα ποῦ παρασύρουν τὸ καρ-
ποφόρον χῶμα, κρατῶντας δροσιὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ

* Ἡ ἀρχὴ του στὸ 112 φύλλον τοῦ Νουμά.

* Ἡ ἀρχὴ του στὸ 112 φύλλον τοῦ Νουμά.